

บันทึก

เรื่อง การทบทวนความเห็นเรื่องการกำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุก
คนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่จะจดทะเบียนในกรุงเทพมหานครตาม
กฎกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓
ยังคงมีผลใช้บังคับหรือไม่ (ตีความมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์
พุทธศักราช ๒๕๓๓ และมาตรา ๕ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติ
รถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒)

เดิมสำนักนโยบายและแผนมหาดไทย ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๕/
๓๕๓๕ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๔ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาว่า โดยที่ข้อ ๓ แห่ง
กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช
๒๕๓๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ได้กำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคน
โดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่จะจดทะเบียนในกรุงเทพมหานครไว้ไม่เกิน ๑๓,๕๐๐ คัน แต่
พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ถูกยกเลิกแล้วโดยพระราชบัญญัติ พ.ศ.
๒๕๖๒ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๖๒ บัญญัติว่า “บรรดา
กฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ให้ยังคง
ใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง คำสั่ง
หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ” แต่พระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๖๒ ไม่มี
บทบัญญัติในเรื่องการควบคุมจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไว้ จึงมี
ปัญหาว่าความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ฯ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
กฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ฯ จะขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติ พ.ศ.
๒๕๖๒ อันจะทำให้ไม่มีผลใช้บังคับต่อไปหรือไม่ นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้พิจารณา
ปัญหาดังกล่าว และได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักนโยบายและแผน
มหาดไทยและกรมตำรวจ) แล้วมีความเห็นว่า^๑ พระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๖๒ ไม่มี
บทบัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไว้

^๑ บันทึก เรื่อง การกำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่จะ
จดทะเบียนในกรุงเทพมหานครตามกฎกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓
ยังคงมีผลใช้บังคับหรือไม่ (ตีความมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ และมาตรา ๕
และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๖๒) ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ถึงสำนักนโยบายและแผนมหาดไทย ด่วนมาก ที่ นร ๐๕๐๑/๑๘๖๑ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม

ในทำนองเดียวกับมาตรา ๓๘ (๑๔)^๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ จึงต้องตีความว่าพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มีการกำหนดจำนวน

^๒ พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓

มาตรา ๓๘ ให้เสนาบตีมีอำนาจออกกฎว่าด้วย

(๑) น้ำหนักบรรทุกอย่างมาก หรือกำหนดจำนวนคนโดยสารอย่างมากสำหรับรถยนต์ส่วนบุคคลชนิดบรรทุกของและรถยนต์สาธารณะทุกชนิด

(๒) สีและเครื่องหมายสำหรับรถยนต์สาธารณะ

(๓) เครื่องแต่งกายและเครื่องหมายคนขับรถยนต์สาธารณะ

(๔) ขนาดแผ่นป้ายเครื่องหมายและอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนรถยนต์

(๕) ให้รถยนต์ที่จดทะเบียนแล้วแสดงเครื่องหมายอย่างใดไว้ ณ ที่ใดในรถยนต์

(๖) กำหนดขนาดกว้างยาวและน้ำหนัก รวมทั้งน้ำหนักบรรทุกแห่งรถยนต์ที่จะให้เดินบนทางสายใดได้และไม่ได้

(๗) เงื่อนไขในการใช้ล้อยางตัน

(๘) เงื่อนไขในการฝึกหัดขับรถยนต์

(๙) กำหนดขนาดที่นั่งและระวางบรรทุกของและคนโดยสาร

(๑๐) กำหนดและการใช้เครื่องอุปกรณ์ที่จะติดรถ เช่น โคม เครื่องมองหลัง เครื่องห้ามล้อ แตร เครื่องระงับเสียงท่อไอเสีย

(๑๑) เงื่อนไขในการที่จะอนุญาตให้รถยนต์ที่มีล้ออย่างอื่นนอกจากล้อยางเดินบนถนนหรือทางหลวง

(๑๒) ค่าธรรมเนียมสำหรับเครื่องหมายพิเศษ เครื่องหมายทะเบียนหรือเครื่องหมายอื่นอันเกี่ยวกับการจดทะเบียนประจำปี ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขับรถยนต์ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเดินรถประจำทาง และค่าธรรมเนียมการออกใบแทน การแก้ไขทะเบียนเมื่อเปลี่ยนเจ้าของรถการตรวจทะเบียนและแบบคำร้อง และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ อันจะต้องเรียกตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) เงื่อนไขในการใช้รถยนต์ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตรถยนต์ ใบอนุญาตขับรถยนต์และค่าเครื่องหมายประจำรถยนต์ ตามอนุสัญญาว่าด้วยการจราจรทางถนน ทำ ณ นครเจนีวา ค.ศ. ๑๙๔๙ ซึ่งประเทศไทยได้คำภาคยานุวัติเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

(๑๔) จำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ

(๑๕) ทวิ กำหนดขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์และเงื่อนไขในการรับจดทะเบียนหรือแก้ไขทะเบียนรถยนต์

(๑๕) ตรี กำหนดอัตราค่าจ้างบรรทุกคนโดยสารหรือของ

(๑๕) จัตวา ห้ามมิให้ใช้รถยนต์บางชนิดในเขตหนึ่งเขตใด

(๑๕) เบญจ ให้คงจดทะเบียนรถยนต์บางชนิดในบางจังหวัด

(๑๕) ฉ จำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดและกำหนดเขตท้องที่สำหรับรถยนต์ดังกล่าว

(๑๕) สัตต เครื่องแต่งกายและเครื่องหมายของคนขับรถบรรทุกธุรกิจและรถยนต์บริการทัศนาจร

(๑๕) อัฐ ลักษณะและขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์ และของรถยนต์ที่ใช้เป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจ หรือรถยนต์บริการทัศนาจร

(๑๕) นว การมีและการใช้เครื่องสื่อสารระหว่างรถยนต์กับศูนย์บริการหรือสถานที่อื่น

(๑๕) ข้อความอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ปัญหาว่าจะดีหรือไม่ว่า “การรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนด” ตามมาตรา ๕ (๑๒)^๓ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มีความหมายเป็นการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้ด้วย กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕ เห็นว่า ไม่อาจตีความเช่นนั้นได้ด้วยเหตุดังนี้

๑. พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มีการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้

๒. การออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ จะกำหนดได้เฉพาะสองกรณี คือ กำหนดประเภทของรถที่จะรับจดทะเบียนและกำหนด

^๓ พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน กับออกกฎหมายกำหนดกิจการอื่นและกำหนดในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์ และของรถที่จะรับจดทะเบียนเป็นรถประเภทต่าง ๆ เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์และของรถสำหรับรถประเภทดังกล่าว และการแก้ไขเพิ่มเติมทะเบียนรถและใบคู่มือจดทะเบียนรถที่ได้เปลี่ยนแปลงแล้ว

(๒) เครื่องอุปกรณ์สำหรับรถและการใช้เครื่องอุปกรณ์ดังกล่าว เช่น โคม เครื่องมองหลัง แตร เครื่องระงับเสียง ท่อไอเสีย เครื่องสัญญาณไฟ เครื่องปัดน้ำฝน และเครื่องอุปกรณ์อื่นที่จำเป็น

(๓) เครื่องสื่อสาร และการใช้เครื่องสื่อสารระหว่างรถกับศูนย์บริการหรือสถานที่อื่น

(๔) แผ่นป้ายทะเบียนรถ เครื่องหมายประเภทรถ และเครื่องหมายอื่น รวมทั้งวิธีแสดงแผ่นป้ายและเครื่องหมายดังกล่าว

(๕) สีและเครื่องหมายสำหรับรถยนต์สาธารณะ

(๖) น้ำหนักบรรทุกอย่างมาก และจำนวนคนโดยสารอย่างมาก สำหรับรถยนต์ส่วนบุคคลและรถยนต์สาธารณะ

(๗) เงื่อนไขในการใช้ล้อยางตัน

(๘) ประเภท ขนาด และน้ำหนักของรถที่จะไม่ให้เดินบนทางที่มีใช้ทางหลวง

(๙) เงื่อนไขในการใช้รถที่มีล้ออย่างอื่นนอกจากล้อยางเดินบนทางที่มีใช้ทางหลวง

(๑๐) ประเภทรถที่ต้องกำหนดอายุการใช้ในเขตที่กำหนด

(๑๑) ประเภทรถที่ห้ามใช้เดินในเขตที่กำหนด

(๑๒) การรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนด

(๑๓) จำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด จังหวัดต้นทางและจังหวัดปลายทางสำหรับรถยนต์ดังกล่าว

(๑๔) อัตราค่าจ้างบรรทุกคนโดยสารสำหรับรถยนต์สาธารณะ

(๑๕) เครื่องแต่งกาย เครื่องหมาย และการแสดงบัตรประจำตัวคนขับรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจ และรถยนต์บริการทัศนาจร

(๑๖) หลักสูตรและอุปกรณ์การสอนและฝึกหัดขับรถของโรงเรียนฝึกหัดขับรถ

(๑๗) ค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้

(๑๘) กิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

เขตที่จะรับจดทะเบียน

๓. ถ้ากฎหมายประสงค์จะให้การกำหนดจำนวนและการรับจดทะเบียนมีความหมายอย่างเดียวกันก็ควรใช้ถ้อยคำอย่างเดียวกัน เพราะในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้นเองใช้ทั้งสองคำ คือ “กำหนดจำนวน” (มาตรา ๕ (๑๓)) และ “งดทะเบียน” (มาตรา ๕ (๑๒))

กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕ มีความเห็นต่อไปอีกว่า รัฐมนตรีจะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ให้ออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เพื่อกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารที่จะรับจดทะเบียนในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไม่ได้ เพราะขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น และการออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นนั้นจะต้องอยู่ในขอบเขตของกฎหมายแม่บท

โดยสรุป กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕ เห็นว่า ความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ที่กำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่จดทะเบียนได้ไม่เกิน ๑๓,๕๐๐ คันในกรุงเทพมหานครนั้นไม่มีผลใช้บังคับตั้งแต่พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ใช้บังคับ เพราะเป็นข้อความที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ อย่างไรก็ตามเมื่อใดทางราชการเห็นว่าจำนวนรถที่รับจดทะเบียนไว้นั้นมีเพียงพอแล้วก็อาจออกกฎกระทรวงรับจดทะเบียนรถประเภทดังกล่าวตามมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ไปให้สำนักนโยบายและแผนมหาดไทยทราบตามหนังสือด่วนมาก ที่ นร ๐๕๐๑/๑๘๖๑ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๒๘

ต่อมาสำนักนโยบายและแผนมหาดไทยได้มีหนังสือ ลับ ที่ มท ๐๓๐๕/๖๙ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๒๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงมหาดไทยโดยคณะกรรมการพิจารณาปัญหากรณีกฎหมายและการประกอบการรถยนต์รับจ้างในการประชุมคณะกรรมการ ครั้งที่ ๑/๒๕๒๙ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙ ได้พิจารณาความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕ ดังกล่าวแล้ว มีมติเสนอขอทบทวนผลการตีความดังกล่าวอีกครั้ง หนึ่งว่า การออกกฎกระทรวงโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ งดทะเบียนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน (รถแท็กซี่) หรือรถยนต์รับจ้างสามล้อในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกำหนดให้งดทะเบียนรถยนต์รับจ้างสาธารณะประเภทใดประเภทหนึ่งดังกล่าวเมื่อได้จดทะเบียนรถยนต์รับจ้างสาธารณะประเภทนั้นจนครบจำนวนตามที่ได้กำหนดไว้ จะถือว่าเป็นการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานครหรือไม่ หากถือว่าเป็นการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างสาธารณะแล้ว ความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความใน

พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ ที่กำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างในเขตกรุงเทพมหานครไว้ จะขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญไม่ว่าจะวินิจฉัยไปในทางหนึ่งทางใด เลขาธิการฯ จึงเห็นสมควรเสนอให้ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายพิจารณาตามข้อ ๑๔ (๒) และ (๔)^๔แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๒๒

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว และได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักนโยบายและแผนมหาดไทยและกรมตำรวจ) แล้ว มีมติยืนยันตามความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕ ดังนี้

๑. ปัญหาประการแรกที่สำนักนโยบายและแผนมหาดไทยขอให้ทบทวนว่า การออกกฎกระทรวงโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์รับจ้างสามล้อ โดยกำหนดให้ได้รับจดทะเบียนรถยนต์รับจ้างสาธารณะประเภทใดประเภทหนึ่งดังกล่าว เมื่อได้จดทะเบียนรถยนต์รับจ้างสาธารณะประเภทนั้นจนครบจำนวนตามที่ได้กำหนดไว้จะถือว่าเป็นการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างสาธารณะหรือไม่ โดยสำนักนโยบายและแผนมหาดไทยได้เสนอร่างกฎกระทรวงในเรื่องนี้มาเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ด้วย ซึ่งมีข้อความดังนี้

“อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ได้รับจดทะเบียนรถยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานครเมื่อนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนรถยนต์ดังกล่าวถึงจำนวนหนึ่งหมื่นสามพันห้าร้อยคันแล้ว

ข้อ ๒ ให้ได้รับจดทะเบียนรถยนต์รับจ้างสามล้อในกรุงเทพมหานครเมื่อนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนรถยนต์ดังกล่าวถึงจำนวนแปดพันคันแล้ว”

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาร่างกฎกระทรวงดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ข้อความในข้อ ๑ และข้อ ๒ ของร่างกฎกระทรวงดังกล่าวที่ให้

^๔ ระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๑๔ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจพิจารณาจัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๒) เมื่อส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจขอให้ทบทวนปัญหาที่กรรมการร่างกฎหมายคณะใดคณะหนึ่งได้วินิจฉัยไปแล้ว

(๔) เมื่อเห็นว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญ หรือผลของการวินิจฉัยอาจกระทบกระเทือนต่อวิถีทางปฏิบัติราชการอันอาจก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ประโยชน์สาธารณะหรือระบบบริหารราชการเป็นส่วนรวม

งได้รับจดทะเบียนรถยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานครเมื่อนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนรถยนต์ดังกล่าวถึงจำนวนหนึ่งหมื่นสามพันห้าร้อยคันแล้ว และที่ให้ได้รับจดทะเบียนรถยนต์รับจ้างสามล้อในกรุงเทพมหานครเมื่อนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนรถยนต์ดังกล่าวถึงจำนวนแปดพันคันแล้ว นั้น เป็นการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างและรถยนต์รับจ้างสามล้อในกรุงเทพมหานครไม่อาจกระทำได้ เพราะขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ เช่นเดียวกับที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๘ (๑๔)^๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่อย่างใด และจะเห็นได้ว่าในมาตรา ๕ (๑๒)^๖ และ (๑๓)^๗ ยังมีหลักการที่ให้ออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนดและออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด ๆ เช่นเดียวกับที่มีบัญญัติไว้ใน (๑๔) เบญจ^๘ และ (๑๕) ฉ^๙ ของมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งหากกฎหมายประสงค์จะให้การงดรับจดทะเบียนมีความหมายเช่นเดียวกับการกำหนดจำนวนแล้ว ก็น่าจะใช้ถ้อยคำเดียวกัน แต่ในมาตรา ๕^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้นเองมีทั้งคำว่า “กำหนดจำนวน” (มาตรา ๕ (๑๓) และคำว่า “งดรับจดทะเบียน” (มาตรา ๕ (๑๒)) โดยแยกต่างหากคนละอนุมาตรา ดังนั้น จึงต้องตีความว่าพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มีการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ คงประสงค์จะให้กำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดเท่านั้น และความในมาตรา ๕ (๑๒)^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวที่ให้ออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนดนั้น ก็ไม่อาจตีความว่าให้กำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้ เพราะว่าการที่ออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนดตามมาตรา ๕ (๑๒)^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น จะต้องปรากฏว่าได้มีการรับจดทะเบียนรถประเภทนั้นจนมีจำนวนตามที่ทางราชการเห็นว่าเพียงพอแล้ว จึงออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทดังกล่าวได้ หรือถ้าทางราชการไม่ประสงค์รับจดทะเบียนรถประเภทใดก็ออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทนั้นได้ เพราะฉะนั้น การออกกฎกระทรวงเพื่องดรับจดทะเบียนรถยนต์รับจ้างและรถยนต์รับจ้างสามล้อในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกำหนดไว้ว่าให้งดรับจดทะเบียนเมื่อได้รับจดทะเบียนครบตาม

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^๗ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)

^๙ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

^{๑๒} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

จำนวนที่กำหนดไว้นั้น จึงไม่ใช่เป็นการออกกฎกระทรวงรับจดทะเบียน แต่เป็นการออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถที่จะรับจดทะเบียนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงไม่อาจออกกฎกระทรวงซึ่งมีข้อความตามร่างฯ^๓ที่สำนันโยบายและแผนมหาดไทยเสนอนั้นได้

๒. ปัญหาประการที่สองที่สำนันโยบายและแผนมหาดไทยขอให้ทบทวนว่าหากถือว่ากรณีตาม ๑. เป็นการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างสาธารณะแล้ว ความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ที่กำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานคร ไว้ จะขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่ นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) เห็นว่า มาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลบัญญัติว่า “บรรดา กฎกระทรวงคำสั่ง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ” เมื่อความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ฯ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ฯ ที่กำหนดจำนวนรถยนต์สั้ลรับจ้างในกรุงเทพมหานครไว้ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๘ (๑๔)^{๓๓} แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ได้ถูกยกเลิกไปแล้วโดยผลของพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไว้ ดังนั้น ข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงดังกล่าวจึงถือว่าเป็นข้อความที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และไม่สามารถนำมาใช้กับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามบทเฉพาะกาลดังกล่าวได้ เพราะตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไม่อาจออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้ เพราะฉะนั้น กฎกระทรวงดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับต่อไป เนื่องจากตามบทเฉพาะกาลนั้นกฎกระทรวงเดิมที่จะใช้บังคับได้จะต้องสามารถออกกฎกระทรวงใหม่ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ด้วย

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๓๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒)

สิงหาคม ๒๕๒๙